

Sud inquiet

els països del sud de la Unió cerquen
maneres d'expressar el seu disgust

COSMIC

Jaume de Laiguana

Exposició fotogràfica Palau Robert
Retrospectiva 1997-2012 01.03.2013
26.05.2013

Generalitat
de Catalunya

VilaWeb^W

Partal, Maresma i Associats
C. Ferlandina, 43
08001 Barcelona
Tel. 93 442 64 39

Editora
Assumpció Maresma

Director
Vicent Partal

Director innovació,
estratègia i tecnologia
Pep Buades

Caps de redacció
Josep Casulleras
Roger Cassany

Cap d'edició
Jordi Badia

Redacció
Pere Cardús
Jordi Carreño
Martí Crespo
Montse Serra
Bel Zaballa

Opinió
Marta Rojals
Andreu Barnils
Joan-Lluís Lluís
Xavier Montanyà

Màrqueting i publicitat
Jaume Prenafeta

Tecnologia
Francesc Pascual

Maquetació i disseny
Jordi Juan

Fotografia
Europa Press / ACN

Administració
Sandra Vilalta

Editorial

Vicent Partal Cap on anem?

Després de les eleccions italianes tot el sud d'Europa, d'una manera o una altra, ja ha trobat la manera d'oposar-se al resultat de la política d'austeritat imposada per la Unió Europea, a les conseqüències socialment devastadores d'aquesta política.

A poc a poc ha anat fent camí una crítica a aquesta política que deixa extenuada l'Europa mediterrània i que, cinc anys després, no promet sinó crisi i encara més retallades, desocupació i problemes.

Les reaccions, sobretot l'aparició del Moviment 5 Estels a Itàlia, poden causar sorpresa o fins i tot portar a l'escepticisme. En el cas italià és evident el punt de desesperació respecte a la classe política que propicia un triomf així d'inesperat.

Però a poc a poc els ciutadans comencen a acorralar la comissió i el consell europeus. Avui cal ser molt cec per a no veure com la mateixa idea d'Europa és en perill, impugnada per una ciutadania que la va abraçar perquè era sinònim de més democràcia i un millor estàndard de vida, i que ara no pot continuar fingint que aquesta Unió Europea és el que era.

Que els problemes econòmics generats pel deute són importants, no en dubta ningú. Que en ocasions la política de salvació de l'euro no pot tenir miraments, tampoc. Però governar és triar i quan passen els anys i sempre s'opta per carregar la crisi sobre els ciutadans, arriba un moment en què ni el somni més elegant no es pot defensar.

Europa té davant seu una cruïlla històrica i ha de saber que, pel camí que va, tindrà més problemes que no es pensa.

Sumari

6 Les revoltes del Sud

10 Itàlia, seu vacant

Opinions de Maria Folch i Sara Alivesi

Opinió

12 Mónica Oltra 'Tan rica ets que t'entren 7.500 euros i no et consta?'

13 Antonio Franco'Egunkaria no és una qüestió de periodistes'

14 Biel Mesquida, Els sacrificats de Calvià

15 Andreu Barnils, Viatge al passat

16 Per què Finlàndia, Dinamarca, Suècia i Nova Zelanda són els estats menys corruptes del món?

19 Andreu Manresa 'Un comentari particular sobre corrupció'

Jaume Barberà, 'L'única solució és la regeneració radical de la democràcia'

20 El PP cedeix a la pressió i accepta tramitar la ILP contra els desnonaments

22 Un home travessa volant la roca Foradada de Montserrat

24 Entrevista a Cesc Gay: 'Tenir relacions amb les parelles dels altres és el pa de cada dia'

27 El futur de les llibreries: assassinat o mort natural?

30 Crítica literària de 'Plans de futur', de Màrius Serra, premi Sant Jordi 2012

32 Els 'Esprius' de Ramon Barnils

33 Primavera valenciana

36 La 'poció màgica' de Caixa Ontinyent

40 Les notícies del mes: Febrer

Les revoltes del Sud

Com és possible que un partit del tot desconegut, el Moviment 5 Estels, guanyi de sobte les eleccions italianes i esdevingui el primer partit del país? Quin mecanisme fa que els electors elegeixin un còmic, qualificat de pallaso per un ministre alemany i per 'The Economist' per a dirigir el país? En quin lloc queda la Unió Europea, que va imposar Monti saltant-se tota la legalitat democràtica, veient que el seu candidat és rebutjat per la població?

El terratrèmol italià ha estat el darrer episodi ara per ara d'una convulsió que recorre tots els països del sud d'Europa. La fractura entre el nord i el sud es fa visible a una velocitat que espanta Brussel·les. El sud cerca la manera d'expressar el seu descontent, la seva ràbia contra les mesures d'austeritat i les retallades que fan la vida dels ciutadans molt pitjor que no ho era fa una dècada.

Cada país a la seva manera, àdhuc excèntrica. Cada país al seu ritme.

Grècia va obrir el ball. Al país dels hel·lens, l'extrema esquerra de Syriza va ser a un pas petit d'accedir al govern, fet que hauria causat un autèntic terrabastall polític dins la Unió. Es va impedir pels pèls i usant mètodes poc confessables, com ara anunciar apocalíptics el mateix dia de les eleccions. Però no se sap si ho podran impedir gaire temps més. A les eleccions vinents, Syriza serà el contendent amb més possibilitats i el deute que ofega Grècia, si guanya, es posarà seriosament en qüestió.

L'ortodòxia grega a Itàlia no té comparança. Però els motius semblen els mateixos. Una barreja de desencant amb els partits i de ràbia per la situació econòmica ha catapultat Beppe Grillo i el seu desconcertant moviment al centre de la vida política. Els

'grillini' han arribat a qüestionar i tot l'euro i la necessitat que Itàlia en formi part. Perillousos, segons l'esquerra tradicional, i bojós, segons la dreta, els 'grillini' entren al nou parlament amb propostes sorprenents que obtenen un gran ressò, sobretot a través d'internet. Des de Brussel·les es mira amb preocupació creixent el fenomen, pel descontrol que pot representar.

Després de Grècia, Portugal va ser l'altre país intervingut del sud. Sotmès a una pressió enorme per la troica comunitària, el tap ha esclatat curiosament a partir d'una cançó. La bellíssima 'Grândola, Vila Morena' de Zeca Afonso, la cançó que va engregar la Revolució dels Clavells, és ara un himne cantat en massa per a oposar-se a les directrius que arriben d'Europa. Fins i tot al parlament. 'El poble és qui mana', diu la cançó que es va fer servir per a convocar grans manifestacions a tot el país, imitant aquell 25 d'abril en què va

ésser la contrasenya del moviment dels capitans. Alarma a Europa, especial, perquè s'han vist militars en les concentracions i hi ha senyals de molt descontentament entre unes forces armades que han estat les més progressistes, revolucionàries i tot, d'Europa.

Des de Brussel·les, tot plegat es mira amb preocupació. Hom diu que la Unió ha salvat l'euro, però ha perdut els ciutadans

A l'estat espanyol, finalment, el fil conductor contra la política d'austeritat ha estat molt més dispers, però impactant també. Al Principat de Catalunya, d'alguna manera l'independentisme ha omplert l'espai d'impugnació al poder actual i de proposta

immediata de canvi. No és necessàriament antieuropeu, però posa l'accent en una millora de la vida quotidiana que podria assolir-se ràpidament si deixa de tenir efecte l'espoli fiscal. Al seu costat, als Països Catalans i a l'estat el moviment dels indignats ha representat una crítica més global al sistema, però no ha aconseguit articular un moviment tan potent com a la resta de països.

El gran canvi següent, segurament, serà el del sistema de partits. Per la manera com es va portar a terme la transició, Espanya és un dels darrers països bipartidistes d'Europa, però la corrupció i la submissió a l'ortodòxia de les retallades apunta a l'emergència d'un sistema diferent, amb conseqüències encara per a explorar.

Des de Brussel·les, tot plegat es mira amb preocupació. Hom diu

que la Unió ha salvat l'euro, però ha perdut els ciutadans. Que s'ha aconseguit fer un exercici impressionant d'austeritat, però s'ha tensat tant la corda, que la societat s'ha trencat. Drames com el dels desnonaments a l'estat espanyol i la pobresa extrema que es detecta a Atenes posen en qüestió la supervivència d'un model d'Europa que era, sobretot, una promesa d'un món millor.

De la promesa, avui en queda ben poca cosa i, un a un, tots els països cerquen i troben la seva manera, peculiar en algun cas, de protestar. Ningú no sap si encara durant un any o dos es continua forçant la màquina, per on acabarà explotant. Però poca gent dubta ja que hi haurà una explosió incontrolable, que podria significar la fi del projecte europeu, tal com l'hem conegut fins ara. ■■

Catalunya

L'independentisme ha replegat una part de la protesta, des del moment que promet una millora immediata de la situació si s'acaba l'espoli fiscal. Per això és la revolta més alegre de totes les que passen al sud. Els indignats o moviments com la PAH, des de posicions més estrictament de crítica econòmica i social, plantegen obertament la necessitat d'un canvi de rumb.

Portugal

El moviment 'Que se lixe a troica' ha esclatat amb força les darreres setmanes en un Portugal estressat i esgotat per les contínues reformes econòmiques. El recurs a la Revolució dels Clavells amb 'Grândola, Vila Morena' de nou convertit en himne popular ha vinculat les esperances dels anys 1970 amb el desencant actual, i ha unit activistes que feia molt temps que no tornaven al carrer amb una nova generació indignada per les condicions de vida.

Espanya

Després de presentar-se al món com un gran miracle econòmic, Espanya assisteix perplexa a la seva caiguda a l'infern econòmic. Ho fa, a més, enmig d'una crisi gravíssima de credibilitat de la classe política, especialment pels casos de corrupció. Ni una institució abans tan protegida com la monarquia, no se salva dels atacs que creixen i amenacen el règim bipartidista.

Itàlia

El sorprenent resultat de les eleccions ha sacsejat la ja tradicionalment convulsa vida política italiana. No sols per la irrupció del Moviment 5 Estels, sinó també perquè Silvio Berlusconi ha tornat a ressuscitar amb un discurs ara profundament antieuropeu i perquè l'home de Brussel·les, Mario Monti, que ha dirigit el país com una imposició, els ciutadans l'han rebutjat a les urnes.

Grècia

De manera discreta, la Unió Europea ja ha condonat quatre vegades una part del deute grec. És la millor demostració del pànic que s'ha instal·lat a la victòria de Syriza, el moviment de la nova esquerra grega que planteja de manera dura i poc assimilable una crítica ferotge a la política d'austeritat. La inestabilitat de l'actual govern és un motiu afegit de preocupació perquè ningú no dubta que les eleccions vinents podrien portar al poder l'extrema esquerra.

Itàlia, seu vacant

La coincidència de la dimissió del papa, les eleccions al parlament i el final d'etapa del president de la república ha propiciat un escenari sorprenent a Itàlia, i molt especialment a Roma.

Roma és una ciutat italiana, però el papa és una mena de cap d'estat romà. Feia més de cinc-cents anys que un papa no renunciava el càrrec, així que l'anunci de l'adéu de Benet XVI va agafar tothom per sorpresa. I va causar calfreds per la coincidència amb les eleccions parlamentàries i el final de la presidència de Giorgio Napolitano. De sobte, totes les institucions romanes eren vacants, un panorama que ningú no recordava i que va generar comentaris i especulacions de tota mena.

Finalment els cardenals van anar 'a la fi del món' a cercar el nou papa Francesc i els italians van votar el parlament més complicat de la seva història, mentre Napolitano exhaureix les darreres hores, ara mirant de reüll la fumata blanca, ara intentant entendre com caram i qui formarà govern. Per a un vell comunista com ell, la perspectiva no pot ser més difícil.

Tanmateix, no tot són complicacions. L'adéu de Benet XVI va permetre a la televisió italiana lluir-se al món amb una retransmissió digna dels grans cineastes del país. Un moment de glòria mundial. El vol d'un helicòpter pels monuments més famosos de la ciutat va ser seguit amb expectació a tot el món. A l'aparell, hi anava un home que diu que desapareixerà de la vista pública per sempre més i que segurament mai no sabrem si va dimitir per cansament físic o, com sembla ser, perquè ja no podia resistir la corrua d'escàndols de tota mena que sacseja el Vaticà. Un home que va sortir al balcó de Castel Gandolfo amb expressió alleujada per a dir que ja no era papa, fins i tot quatre hores abans que el tancament de les portes i la retirada de la guàrdia vaticana confirmessin que, efectivament, Benet XVI tornava a ésser Joseph Ratzinger.

Maria Folch,
bloqueaire +VilaWeb
(‘El meu país d'Itàlia’)

‘Ens haurem tret de sobre Berlusconi quan es mora’

Estic, com tothom, bocabadada i esmaperduda, però tinc alguns pensaments al vol:

1. Quan Berlusconi es mora no es podrà presentar a les eleccions. Aleshores la gent no el podrà votar i finalment ens l'haurem tret de sobre. I, tot i que té una salut de ferro, es morirà, un dia es morirà.
2. El Partit Democràtic va perdre l'oportunitat de fer un gran canvi a les darreres primàries, però els seus militants i votants no el van voler. Així, doncs, continua sense ser capaç de guanyar unes eleccions que el posen en condicions de governar. Espere que, mentre escric açò, Bersani escriga la carta de dimissió.
3. Ningú no s'ho pregunta, però jo sí: on ha anat a parar el vot catòlic? En aquest país ha estat sempre determinant, i no crec que hagen votat Berlusconi, ni Grillo. I al conclave només voten els cardenals.

[Llegir-ne l'opinió sencera](#)

Sara Alivesi,
periodista de l'Alguer.it

‘Ha guanyat la novetat perquè la gent està cansada dels partits tradicionals’

El Moviment 5 Estels ha estat el partit més votat tant a l'Alguer com a Sàsser. A tot Sardenya ha guanyat el Partit Democràtic. Els motius que han fet vèncer els 5 Estels són els mateixos a l'Alguer que a Itàlia: la gent està cansada dels partits tradicionals, i això ha estat un vot de protesta. Quan la gent està cansada, o bé no va a votar o bé vota una novetat. I ha guanyat la novetat.

L'Alguer no n'és cap excepció. El Moviment 5 Estels és el partit més votat a tot Itàlia. Ha guanyat també a Roma, Palerm, Corleone, etc. Ha guanyat a tot arreu! És la primera vegada que arriba a les institucions de Roma.

Concretament a l'Alguer, a les últimes municipals ja va començar a rebre un cert suport, però el candidat no era Beppe Grillo.

[Llegir-ne l'opinió sencera](#)

Les cinc raons de la renúncia del papa

1. La mala salut.
2. El fracàs de la seua política
3. El banc del Vaticà
4. Els escàndols i la 'mort civil'
5. La revolució personal

[Llegir-ne l'article sencer](#)

Mónica Oltra, diputada de Compromís a les Corts Valencianes

‘Tan rica ets que t’entren 7.500 euros i no et consta?’

Açò s'albirava des de feia molt de temps. Quan Gürtel tot just acabava d'esclatar. Nosaltres ja diguérem que era finançament il·legal del PP. Ara es va demostrant, a mesura que cauen persones amb molta informació, que la trama de finançament del PP és l'escàndol més gros de la democràcia.

La gent que deia que no havia cobrat ara apareix a la llibreta, que diu que sí que ha cobrat. Es converteixen en uns grans mentiders com si açò fora compatible amb ser governant en un sistema democràtic. La mentida ha de ser castigada políticament, i fins i tot legalment.

Uns governants poden mentir i enganyar a hisenda ocultant els seus ingressos, i açò no té cap conseqüència? La ciutadania s'ho demana. Tu pots mentir dient que no has rebut uns sobres? Dient que tot el que has cobrat ho has declarat, si ara surt açò? Com quedem? Ho heu declarat? A hores d'ara, en qualsevol país civilitzat hi hauria dimissions damunt la taula.

Tenim davant un escàndol que es pot endur moltes coses. La primera, la credibilitat d'un sistema democràtic. No és que el PP perda la credibilitat; és que la gent perd la credibilitat i l'afecció en tot el sistema democràtic. Si els polítics no serveixen i la política no serveix, de què serveix la democràcia. Ens hi juguem molt més que no solament si el PP governa o manté la majoria.

I ací surt el nom de l'empresa Mercadona i de Sedesa com a suposats donants. I recordem que Sedesa s'enriqueix aprofitant que la Generalitat els adjudica obres. És l'empresa de [el president de les Corts, Juan] Cotino. I així els diners tornen al Partit Popular. La procedència dels diners podrien venir d'activitats que impliquen suborn. Tu m'adjudiques i jo et pague. Igualment en el cas Gürtel hi ha constructores darrere. Segons el tribunal, eren sis constructores que hi havia darrere les donacions.

I una altra cosa és que fins el 2007 no es prohibeixen les

donacions anònimes. Per què una donació ha de ser anònima? Com em puc defensar davant del suborn, que és un tipus delictiu molt difícil de demostrar, si les donacions poden ser anònimes?

Ací fa fallida el PP. Però també un marc legal que no és suficient i que moltes vegades és fet a mida, perquè l'amnistia fiscal sembla feta a mida de Bárcenas i de Montoro i d'aquesta gent. Es fan les lleis, s'indulten quan els condemnen. Ja veieu la quantitat de polítics condemnats per corrupció indultats aquests últims anys.

Al final, els ciutadans tenen la sensació que hi ha una casta sacerdotal intocable que es fa les lleis a mida, que si hi ha un jutge que els toca, o bé el destitueixen o bé indulten posteriorment el condemnat. Com volen que la gent crega en el sistema democràtic si el fan tan malbé? Estic tan indignada! Tan escandalitzada!

[Llegir-ne l'article complet](#)

Antonio Franco, periodista

‘Egunkaria no és una qüestió de periodistes’

No, no és una qüestió de periodistes. Per a l'opinió pública en general seria molt injust d'oblidar les vicissituds del diari Egunkaria, un mitjà de comunicació condemnat a mort i fredament executat en els nostres dies, quan teòricament regien ja les garanties jurídiques democràtiques.

Els dos delictes reals d'Egunkaria no eren presumptes, sinó efectius i demostrats: s'havia convertit en una referència sòcio-cultural transcendent per al País Basc (entre el 1990 i el 2003 va ser l'únic diari escrit íntegrament en èuscar), i no va voler ser en absolut complaent amb els poders polítics i judicials. I tot plegat en el context dels atemptats terroristes d'ETA, un moment en què tots els poders fàctics exigien als mitjans de comunicació d'Euskadi una militància activa en defensa del projecte polític espanyol i una actitud totalment acrítica respecte de la lluita contra la banda armada (i, particularment, dels procediments policials, jurídics i carcararis que s'empraven).

Egunkaria va ser primer un projecte incòmode, i després una pedra molesta a la sabata dels sectors més autoritaris i uniformadors de la vida espanyola. Va néixer com un diari que recollia l'aspiració de molts bascos a tenir un mitjà en la seva llengua que fos basquista i independent. Per aconseguir-ho, els impulsors van dibuixar l'estructura econòmica tradicional dels periòdics que es volen crear des de baix, amb els lectors i simpatitzants potencials: una campanya de subscripció i suport popular, sumant des d'aportacions personals modestes de 30 euros fins a capital d'accionistes més compromesos (3.000 euros), encara que tenien limitat el nombre de títols. Perquè l'objectiu nuclear de l'operació era precisament que el diari fos de tots, sense cap amo que, en cas d'èxit comercial, tingués la possibilitat d'imposar a la redacció canvis de línia editorial o censures internes. Cap a 90.000 persones van fer seva la iniciativa.

El pacte col·lectiu fundacional d'Egunkaria era que informés

amb claredat i credibilitat, que recollís opinions de l'ampli espectre ideològic basquista, i que defensés editorialment --de manera general i no partidista, a la seva manera-- amb independència els plantejaments de l'esquerra nacionalista basca.

El diari va fer allò que s'havia proposat, i això va ser massa per als adversaris ideològics. Nascut el 1990, el 2003, quan anava consolidant l'èxit comercial, va ser acusat de pertànyer a l'entramat econòmic d'ETA (en alguns moments deien que l'ajudava financerament; en uns altres, que en rebia diners) i de donar suport editorialment al terrorisme. La jugada era aplicar un tancament temporal preventiu sense que hi hagués cap sentència condemnatòria ferma. Va ser la mort fulminant de la capçalera. També van acusar els principals administradors i periodistes, amb el director Martxelo Otamendi al capdavant, de pertinença formal al grup terrorista.

[Llegir-ne l'article complet](#)

Biel Mesquida, escriptor

Els sacrificats de Calvià

Podem entrar dins el cap d'una dona de seixanta-set anys i d'un home de seixanta-vuit, una parella de jubilats de Calvià (Mallorca), que reben un avís de desnonament de ca seva el 19 de febrer perquè no poden pagar la hipoteca? Podem imaginar-nos el xoc emocional que la desoladora i anunciada notícia significa? Podem entendre la conversa en què decideixen de suïcidar-se perquè no suporten aquest fet i, també, perquè creuen que amb el seu sacrifici podran ajudar a canviar aquesta llei tan injusta? Podem veure com escriuen una carta on expliquen ben clara la raó del suïcidi: el desnonament?

Em tremolen els dits damunt les tecles quan escric, perquè trob indignant que dues persones se suïcidin per la usura d'un banc o una caixa. I ja n'hi ha una desoladora llista de més de quinze arreu de l'estat espanyol. Segurament aquest matrimoni no sabia l'existència de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH). Però potser havien llegit que la iniciativa legislativa popular (ILP) contra els desnonaments, amb un milió i mig de signatures, que demana una reforma de la llei hipotecària que inclogui la dació en pagament amb caràcter retroactiu, arribava ahir dia 12 de febrer al congrés espanyol, a Madrid. I de segur que sabien que el PP no

volia votar a favor de la tramitació d'aquesta ILP.

Crec que la carta d'aquesta parella de Calvià, aquest testament que ens han deixat és un crit humaníssim que s'ha unit al de les altres tragèdies i als dels milers i milers de manifestants perquè els polítics del PP hagin decidit de donar suport a la ILP contra els desnonaments. Quina societat més pobra de valors de l'esperit si, perquè s'hi puguin aconseguir espines de justícia, s'han de sacrificar tants d'innocents!

[Llegir-ne l'article complet](#)

Andreu Barnils, periodista

Viatge al passat

Diu que la història es va convertir en una pilota de tennis petita i manejable. La pilota, d'un groc brillant, va topar contra una paret, la sentència del Tribunal Constitucional, i va sortir rebotada contra direcció. Ençà d'aleshores la nostra història recula en el temps. És molt curiós de veure.

La pilota de tennis no va tardar ni un dia en viatjar trenta anys enrere i tots plegats ens vam trobar als anys vuitanta. Transició espanyola pura i dura. Un home, Jordi Pujol, va veure-ho ràpidament: 'Calla', va dir-se, 'ara que hi torno a passar, esmenaré un error que vaig cometre aleshores.' I sí, sí, va baixar del ruc i va dir (ell!) que no fessim cas de la constitució espanyola. La gent, però, ja ho sabia tot això i van optar per agafar un camí complementari: així van ver fora el president del país, José Montilla, de la manifestació de l'estatut del 2010 i durant l'any 2011 van celebrar referèndums sobre la independència a centenars de pobles sense el recolzament únic dels partits. No deixar-ho tot en

mans del polítics és una lliçó de la transició espanyola que finalment vam aprendre fa dos anys.

L'any passat la pilota de tennis va continuar el seu viatge enrere i ens va transportar al franquisme: José Ignacio Wert, l'emigració en massa, la Cospedal amb mantellina i un gallec al poder. T'ho expliquen i no t'ho creus. Doncs davant d'aquest panorama els catalans van prohibir els toros els 365 dies de l'any i van formar un parlament de majoria independentista. Les lliçons apreses del passat, ja ho veieu, són a l'ordre del dia.

L'any 2013 el viatge enrere continua i hores d'ara tot plegat fa una pinta de segle XIX que tomba. El Bárcenas, el PP, i els sobres de diner negre recorden escandalosament el segle XIX. Qualsevol dia d'aquests veurem el Sagasta per la televisió i ves que no ens caigui a sobre la República espanyola com al segle XIX. Okhu. En fi, aquest 2013 també és possible que alguns aprofitin el moment i enduguin cooperatives per tot el país: serà un intent

d'esmenar la Revolució Industrial de fa dos segles.

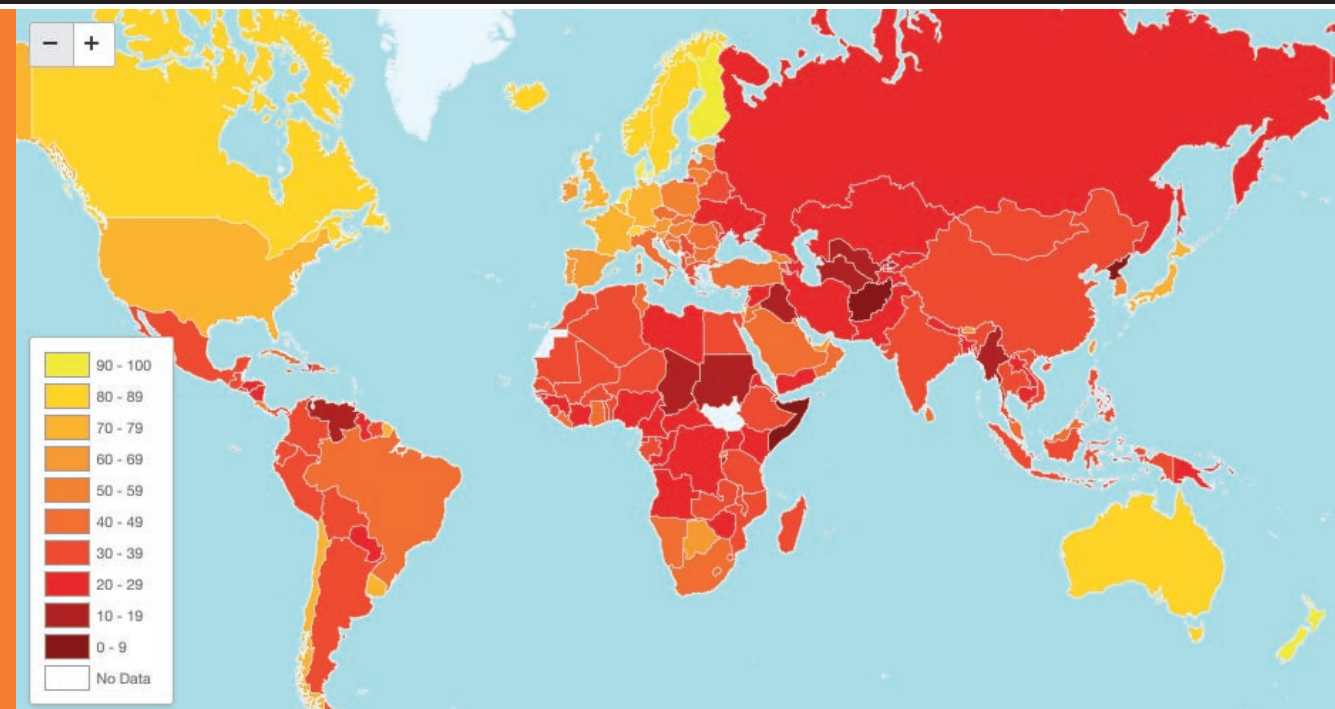
L'any 2014, en el nostre incansable viatge al passat, reviuem el segle XVIII, concretament el 1714. Tindrem l'enemic format davant nostre i serà el moment de veure qui guanya la partida. Si ho fem nosaltres, serem independents, sí, però la història continuarà la seva marxa enrere, el seu inexorable viatge al passat.

Així el 2015 reviuem la guerra dels Segadors, el 2016 la Revolta de Germanies, el 2017 descobrirem Amèrica i així anar fent fins que amb sort, i molts rucs, l'any 2022 arribarem al segle X, quan Catalunya va néixer. Aquell any la pilota de tennis petita, manejable, i d'un color brillant, arribarà botant fins al casc antic de Barcelona. Allà una noia bonica, preciosa, de pits lletosos, l'espera amb una raqueta a la mà.

[Llegir-ne l'article complet](#)

Pere Cardús i Cardellach

Per què Finlàndia, Dinamarca, Suècia i Nova Zelanda són els estats menys corruptes del món?

Analitzem els factors, identificats en estudis internacionals, que afavoreixen el bon govern d'aquests països

Any rere any, Finlàndia, Dinamarca, Suècia i Nova Zelanda ocupen les millors posicions en l'Índex de la percepció de la corrupció, que publica l'organització Transparència Internacional. Aquests quatre països, doncs, poden ser considerats els menys corruptes del món. Però, a banda l'interès propi de la classificació de l'índex, paga la pena de mirar d'entendre quins factors hi allunyen la corrupció. Per identificar-los, hem pres de referència estudis d'experts en la lluita contra la corrupció i n'hem extret les principals conclusions.

Lleis eficients i robustes

Els països menys corruptes tenen una tradició legislativa forta, que es remunta molts decennis enrere. L'estructura legislativa té una orientació bàsica, acordada i respectada pels partits parlamentaris. Això evita que l'alternança governamental malmeti l'estabilitat de les lleis més

significatives contra la corrupció. Per exemple, la primera llei de llibertat de premsa finlandesa és del 1919. I aquest és un dels aspectes fonamentals del rigor democràtic: garantir una bona informació als ciutadans. Un altre exemple de la tradició legal d'aquests països és el principi d'accés públic als documents oficials de Suècia, que data del 1766. Per tant, la continuïtat i la tradició legal a favor de la transparència és un factor fonamental en la lluita contra la corrupció.

Les dones al poder

Alguns estudis del Banc Mundial demostren la correlació entre la presència femenina als parlaments i als principals llocs de poder dels estats i els nivells baixos de corrupció, associats a una cultura de govern transparent. Alguns experts estableixen un vincle clar entre la igualtat de sexes i la prevenció de la corrupció. Cal observar com les dones han

tingut un paper preeminent en l'administració pública finlandesa des de fa molts anys. Per exemple, el 1906 Finlàndia va esdevenir el primer país del món de garantir el dret de vot de les dones i el de ser elegides. De fet, encara ara és el país amb més representació parlamentària femenina del món.

Poca desigualtat econòmica

La corrupció baixa quan els sous d'un país són adequats i les desigualtats d'ingressos són reduïdes. La lògica que expliquen els experts és la següent: com més alts són els ingressos, més gran és la satisfacció laboral, i això fa caure la propensió a acceptar suborns. La reducció de la distància entre nivells salarials fa disminuir la cobdícia econòmica en el desenvolupament professional, també dels funcionaris i dels polítics. En el cas dels quatre països menys corruptes del món, les diferències salarials en les estructures de l'administració pública són

relativament petites. A més, aquesta política de sous adequats és reforçada per sistemes de fiscalitat progressiva i un sistema de pensions de la seguretat social anivellador.

Més rics, menys corruptes

Si hom agafa l'índex de la percepció de la corrupció i anota els trenta primers estats de la llista i els trenta darrers, pot comprovar com els dos grups resultants es corresponen majoritàriament amb els països més rics del món i els més pobres (en renda per càpita). Se n'infereix que la corrupció i, especialment, la percepció que en tenen els ciutadans creix en les situacions de pobresa, vinculada a problemes econòmics i polítics estructurals dels estats.

Administració amb pocs nivells burocràtics

Un altre factor que evita la corrupció és una

estructura pública àgil i amb pocs nivells administratius. La simplicitat de les estructures polítiques propicia la transparència i el control de les decisions per la facilitat d'accés a tots els nivells polítics i funcionaris. A més, hom considera que un grau generós d'autonomia municipal també afavoreix el bon govern, perquè facilita la proximitat i la participació real dels ciutadans. Juntament amb l'estructura administrativa lleugera, també s'identifica com un factor favorable establir un sistema col·legiat de presa de decisions a tots els nivells.

Transparència, supervisió i control

Com apuntàvem més amunt, un sistema de presa de decisions polítiques transparent és fonamental per a evitar la corrupció. Els països menys corruptes tenen una política de transparència i accés a la documentació oficial ben delimitada per les lleis. Per exemple, Suècia és un dels països més ben situats en l'Índex de pressupost obert. Dinamarca, Finlàndia, Nova Zelanda i Suècia són països que promouen el màxim accés públic a la informació oficial, a més de la participació dels ciutadans en el procés d'elaboració del pressupost dels governs.

Alfabetització completa

Finalment, un nivell avançat d'alfabetització és un altre agent anticorrupció. Els quatre països capdavanters en el bon govern tenen uns índexs d'alfabetització que rondan el 100%. Aquestes bones marques són el fruit d'un esforç ambiciós i sistemàtic per millorar el sistema educatiu, reflectit en els pressupostos dedicats a l'ensenyament en aquests països.

Tot amb tot, aquesta llista de factors que afavoreixen l'absència de corrupció és tan sols una síntesi dels que són coincidents en els estudis i els informes consultats. N'hi ha molts més que segurament tindrien un impacte prou evident a casa nostra. Per exemple, hom considera fonamental de dotar-se d'un bon sistema electoral que trenqui l'actual partitocràcia, amb llistes obertes i circumscripcions petites i ben territorialitzades. També s'apunta sovint que cal renovar de cap a cap el sistema de finançament dels partits. ■

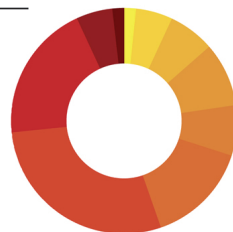
Entra al web de l'organització Transparència Internacional per veure l'Índex de la percepció de la corrupció complert

CORRUPTION PERCEPTIONS INDEX 2012

The perceived levels of public sector corruption in 176 countries/territories around the world.

GLOBAL

70% of countries score less than 50 out of 100.
43 is the average score worldwide.

AMERICAS

66% score below 50
Top: Canada
Bottom: Haiti, Venezuela

ASIA PACIFIC

68% score below 50
Top: New Zealand
Bottom: Afghanistan, Korea (North)

EASTERN EUROPE & CENTRAL ASIA

95% score below 50
Top: Georgia
Bottom: Turkmenistan, Uzbekistan

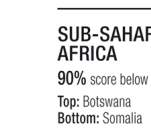
EU & WESTERN EUROPE

23% score below 50
Top: Denmark, Finland
Bottom: Greece

MIDDLE EAST & NORTH AFRICA

78% score below 50
Top: Qatar, United Arab Emirates
Bottom: Iraq

SUB-SAHARAN AFRICA

90% score below 50
Top: Botswana
Bottom: Somalia

Andreu Manresa, periodista (@AndreuManresa)

Un comentari particular sobre corrupció

En general, la corrupció va molt lligada a la requalificació urbanística, al finançament dels partits polítics i a les concessions d'obres públiques. A les Illes, la corrupció començà comprant la voluntat de regidors per canviar les majories dels ajuntaments. Hi ha hagut el cas Calvià del 1991 (suborn a un regidor socialista per part d'empresaris) i, en el sentit clàssic de comissions, el cas Sóller del 1995 (adjudicació irregular d'obres a un empresari). Hem vist molts casos individuals, d'ajuntaments on hi ha hagut denúncies i s'ha constatat el

finançament d'empresaris o promotors locals. El més gros, el cas Andratx, del 2006.

El model i l'esquema són universals. Per què passa en política? Tenim, d'una banda, el finançament de partits a través de donacions i ajudes. Però, sobretot, és per la gran capacitat de fer diners que tenen els promotors immobiliaris i turístics. Allò que dèiem: transformar un terreny agrari en un solar en multiplica el valor per mil. Per això la capacitat que tenen els corruptors és tan gran o més que la dels traficants

de droga, ha dit gent. I aquest és un dels gèrmens de la corrupció. També hi ha allò que se'n diu vinculacions administratives irregulars: favoritismes, manipulacions d'administradors amb connivència amb adjudicataris de negocis o serveis, tràfic habitual de comissions per a pagar campanyes electorals o per a enriquiment personal... És un model universal de corrupció que es concreta en aquesta illa i que és traslladable a qualsevol continent.

[Llegir-ne l'article complert](#)

Jaume Barberà, periodista (@jaumebarbera)

L'única solució és la regeneració radical de la democràcia

Hi ha moltes definicions de corrupció. Em quedo amb aquesta: 'Comportament polític desviat.' I dic això perquè no tota la corrupció té base econòmica, encara que t'hi aboqui. Una definició més acadèmica seria: 'Abús de poder públic per a obtenir benefici particular'. Però no sempre és benefici particular; també pot ser benefici de grup, de partit, d'empresa, etc. Les causes són, així mateix, molt diverses. I,

com en tot, s'ha de triar. Jo opto per 'manca de valors i impunitat'.

És només una sensació, que la classe política sigui cada vegada més corrupta. No hi havia corrupció en el franquisme? En democràcia són més a repartir i, a més, hi ha més altaveus. S'ha educat en valors? Aquí no hi ha respecte per res que sigui públic. Vés a un parc públic dels Estats Units o d'un país nòrdic i comença

a fer malbé tot allò que trobis. Ja veuràs, ja, què et passa o què et diuen els qui ho puguin veure.

De corrupció, n'hi ha a tots els països. El problema és el grau de tolerància i les conseqüències que reben els qui cometten aquesta mena d'actes. Un altre exemple, paga als Estats Units amb un xec sense fons i fes-ho aquí.

[Llegir-ne l'article complert](#)

El PP cedeix a la pressió i accepta tramitar la ILP contra els desnonaments

Ho anuncia el portaveu popular Alfonso Alonso enmig del debat al congrés sobre la iniciativa per la dació en pagament

L'enorme pressió popular i política i el degoteig de casos dramàtics de desnonaments -l'últim dels quals avui mateix a Calvià- ha fet que finalment el PP hagi decidit votar a favor avui al vespre de l'acceptació a tràmit de la iniciativa legislativa popular (ILP), que demana una reforma de la llei hipotecària que inclogui la dació en pagament amb caràcter retroactiu. La ILP, que impulsen diverses entitats, encapçalades per la Plataforma d'Afectats per les Hipoteques (PAH), ha estat admesa a tràmit per unanimitat de la cambra (334 vots a favor dels 334 vots emesos). En un principi

els populars eren els únics de la cambra que s'havien expressat contra l'admissió a tràmit de la ILP. Després d'haver anunciat el vot en contra, els populars han decidit finalment donar suport a la presa en consideració de la iniciativa i obrir-li les portes del Congrés. Segons Alonso, ho han fet després que ell mateix s'ha reunit amb el president del Congrés i els serveis jurídics de la cambra. Ha admès que la solució que proposava el PP a través de la tramitació de la Llei de desnonaments no permet la via d'urgència. La ILP es tramitarà de forma conjunta amb la iniciativa del PP.

Aquest mateix dimarts, Alonso havia confirmat el seu vot en contra a la presa en consideració de la ILP, que ha obtingut el suport de prop d'un milió i mig de signatures. El portaveu popular s'havia compromès fa unes hores a incloure bona part del contingut i, fins i tot, el nom de la ILP a la llei que els grups parlamentaris negocien a la cambra alta.

Posada expulsa els membres de la PAH del congrés

El president del congrés espanyol, Jesús Posada, ha expulsat una desena de membres de la

PAH quan des de la tribuna de convidats de l'hemicicle han cridat 'Sí que es pot; sí que es pot', en referència al canvi de vot. Visiblement alterat, Posada ha ordenat l'expulsió (àudio) de diversos membres de la plataforma, entre ells la portaveu Ada Colau. 'Procedeixin a la seva expulsió!', ha cridat en diverses ocasions Posada, que no ha pogut evitar que a través del seu micròfon obert se sentís un 'conyi!'.

Un milió i mig de signatures per la dació en pagament

La iniciativa arriba al tràmit parlamentari havent aconseguit una xifra rècord de 1.402.854 signatures acreditades, 900.000 més de les necessàries, però Alonso havia dit que la seva formació no en compartia ni el contingut ni la forma i que el govern espanyol ja havia activat mesures per evitar el desnonament en casos extrems. El portaveu de la PAH, Ada Colau, va advertir en una emotiva compareixença al congrés la setmana passada que la seva entitat faria responsables de la situació en què es troben milers de persones tots aquells diputats que s'oposessin a la iniciativa i que els perseguiria dia a dia, anessin on anessin.

Dació retroactiva

El text que se sotmet a criteri de la cambra estableix que en cas d'execució hipotecària d'un habitatge habitual, els deutors puguin sol·licitar el lliurament de l'immoble com a pagament de la totalitat del deute, i que d'aquesta manera s'extingeixi la hipoteca, juntament amb els interessos i costos del procés. A més, prohibeix

explícitament de desnonar persones de l'habitatge habitual quan l'impagament sigui 'per motius aliens a la seva voluntat' i fixa un període de cinc anys durant els quals els deutors puguin continuar residint a l'immoble. En aquest període, els deutors haurien de pagar un lloguer social que no hauria de ser superior al 30% dels ingressos mensuals. Tot plegat tindria, a més, efecte retroactiu. És a dir, que es podria aplicar als casos en què encara no s'ha fet la subhasta de l'habitatge.

Proposició no de llei d'Esquerra

Paral·lelament, Esquerra ha presentat al congrés una proposició no de llei en aquesta mateixa direcció basada en la resolució del 31 de gener del 2013 del Tribunal d'Estrasburg. Aquesta resolució imposa al govern espanyol mesures cautelars de paralització de l'enrunament d'un habitatge familiar mentre la família desnonada no tingui garantit un habitatge definitiu, no provisional ni d'emergència.

Per aquest motiu, Esquerra demana que el congrés insti el govern espanyol a paralitzar 'de manera immediata tots els desnonaments o enrunaments d'habitatges mentre les víctimes no tinguin cap habitatge definitiu', i a fer les modificacions legals oportunes per adaptar la legislació espanyola a la sentència del tribunal europeu.

'Toros a Catalunya al setembre'

D'una altra banda, avui també es vota la ILP a favor de les corregudes de braus, que arriba al ple del congrés havent recollit

550.000 signatures a tot l'estat espanyol, 50.000 més de les necessàries. Aquesta ILP rebrà el suport de la majoria absoluta del PP i serà admesa a tràmit. Ho va avançar dijous el president de la mateixa comissió, Juan Manuel Albendea, que va pronosticar que els toros tornarien a Catalunya al setembre. Per contra, no obtindrà el vot favorable del PSOE. El secretari general del grup socialista, Eduardo Madina, ho va dir divendres al seu compte de Twitter.

Aquesta ILP vol que les corregudes de toros siguin declarades Bé d'Interès Cultural per poder esquivar la prohibició a Catalunya. De tota manera, en cas d'aprovar-se, s'arribaria a una situació de pugna legal, car el parlament de Catalunya és sobirà per a legislar sobre els toros i, per tant, cap llei espanyola no hauria d'invalidar una decisió del parlament en aquest àmbit.

Els toros, 'signe d'identitat col·lectiva', i a la universitat

El text de la ILP estableix al preàmbul que la festa dels toros 'forma part de la cultura espanyola global, del patrimoni històric i cultural comú de tots els espanyols' i que 'és signe d'identitat col·lectiva'. La proposta, que consta de cinc articles, una disposició derogatòria i tres disposicions finals, fixa en l'articulat que la declaració de les corregudes de braus com a Bé Cultural força l'estat a vetllar perquè se'n faci promoció i desenvolupament a tot el territori nacional.'

[Llegir-ne l'article complet](#)

Un home travessa volant la roca Foradada de Montserrat

Us imagineu que algú passi volant a través de la roca Foradada de Montserrat? El noruec Alexander Polli, de vint-i-set anys, ho va fer el mes de desembre, amb la tècnica del salt BASE, una modalitat de paracaigudisme que és practicada sovint en aquesta muntanya. Polli va fer, en un sol dia, dos salts d'entrenament per mesurar la precisió de la caiguda i després va fer el salt definitiu que el va portar a aconseguir aquesta gesta. Ja n'ha publicat unes quantes fotos espectaculars, i s'han filtrat també a la xarxa unes primeres imatges en vídeo.

Polli va preparar el salt i l'enregistrament amb personal del seu equip i amb l'ajut d'aficionats al salt BASE a Catalunya. Les imatges es van desar per preparar un vídeo sobre l'extraordinari vol a través de la Foradada. Però ja hi havia gent que n'estava al cas, com es pot veure en aquest fòrum sobre escalada. I va córrer el rumor que hi havia unes imatges en vídeo que demostraven la gesta. Algú les va publicar a YouTube, però la gent de l'equip de Polli les va fer retirar. Per la xarxa va continuar circulant un vídeo, que es podia veure en aquesta pàgina de Facebook. Però també va ser retirat. ■■

Alexander Polli és un dels experts d'aquesta modalitat de paracaigudisme de nivell internacional. Hi ha enregistraments de salts seus que et deixen bocabadat. Com ara aquests:

Cesc Gay, entre Javier Cámara i Eduard Fernández, en un moment del rodatge del film

Roger Cassany

Cesc Gay: 'Tenir relacions amb les parelles dels altres és el pa de cada dia'

El director Cesc Gay parla en aquesta entrevista del seu darrer film, 'Una pistola en cada mano', guanyador de quatre premis Gaudí

Els homes són com John Wayne: volen fer el dur. Però en realitat, encara que no ho diguin, també tenen mal de panxa, preocupacions i insomni, de tant en tant. I les dones, en canvi, ho engeguen pel broc gros i no els costa gens de parlar-ne. Cesc Gay no s'amaga: als films li agrada d'examinar les relacions de parella, els petits sentiments quotidians, les casualitats. I tot, d'una manera o d'una altra, ho acabem llegint entre línies, a vegades sense dir-ho. El seu darrer film, 'Una pistola en cada

mano', una vegada més ambientat a Barcelona, acaba de guanyar quatre premis Gaudí, entre els quals el de millor guió i millor film en llengua no catalana. I ja fa més de dos mesos que es manté a les sales de cinema del país. És fet de sis històries carregades de diàlegs, malentesos i matisos, en què els homes, orgullosos, perdem. I elles, gairebé sempre més sàvies, ens ensenyen el camí. De l'èxit del film... i del de les relacions de parella, ens en parla en aquesta entrevista.

—Hi ha qui diu que és un film contra els homes...

—No, no ho és en absolut. Passa que hi posem els homes al punt de mira. Ens hem permès la llicència d'anar una mica a fons sense manies i per això tots els homes que hi apareixen tenen algun perdigó a l'ala, com tothom, fet i fet, i no saben gestionar les emocions. Però no són personatges que creïn antipatia, al contrari, cap no té mala fe. Jo per exemple he sentit molta empatia amb tots ells!

—Empatia... Potser per què en el fons són també víctimes?

—Mmm... A veure... El film cerca l'humor i la ironia, sense pretensions, cal analitzar-ho des d'aquesta òptica. Diguem que els homes són víctimes, però no únicament. És a dir, desperten tendresa, però amb sarcasme i des d'una certa llàstima. Poden arribar a fer pena.

—Les dones, en canvi, sempre guanyen...

—Sí, en aquest cas les dones tenen el paper guanyador, perquè des d'un punt de vista dramàtic havien de fer el contrapunt. Al film totes les dones són fantàstiques.

—Però... El film vol assimilar-se a la vida real. O no?

—Em sembla que és evident que elles no tenen tant pudor a l'hora de parlar de sentiments. Tenen un vincle amb tot el que és emocional molt més net. Si s'ha de plorar es plora i ja està. Nosaltres ens ho pensem una mica més, abans d'expressar els nostres sentiments.

—No sembla que hagi de ser gaire sa...

—Segurament que no ho és. Però tampoc no ho critico. Simplement em fa gràcia i és divertit de veure. El film parla d'això.

—En el context de la parella... O, més ben dit, de les crisis de parella.

—Diguem que el punt de vista del film és el següent: com gestionen uns i altres les emocions i les crisis? És a dir, com les expressen o les neguen.

—Una temàtica recurrent en més films vostres com 'A la ciutat' i 'Ficció'. És que la parella, com a institució, està en crisi?

—Tota parella viu en crisi permanent des del moment en què neix. Ahir vaig llegir un text de la Yasmina Reza, que parlava de la batalla campal permanent que és la relació de parella. En el cas de 'Una pistola en cada mano' és una mica així, però no solament s'hi tracta del tema de la parella. També hi ha històries, com la de l'Eduard [Fernández] i el Leonardo [Sbaraglia] en què no apareix cap dona.

—Justament en aquesta escena, l'Eduard Fernández, que és un periodista desocupat a la quarantena, diu: 'No ens va avisar ningú que això seria així, no hi ha manual d'instruccions'...

—Aquesta és la primera escena que vaig escriure i té alguna cosa de fundacional. Mostra el to que prendrà tot plegat perquè, a més, és també la primera escena del film. Els dos personatges que hi surten, el de l'Eduard i el del Leonardo, són personatges

perduts, naufrags, els vaig dir que pensessin en els personatges de l'illa Forges. Aquí comença tot, i des de llavors es tracta, sense ser una comèdia, de continuar explicant les històries mirant de mantenir sempre una capa fina de sentit de l'humor.

—Ho aprofitem per comentar algunes altres frases del film. El personatge de Luis Tosar diu: 'Als homes no ens agrada perdre.' —Quan vam començar a treballar amb en Tomàs [Aragay] per donar forma al guió vaig voler que s'entengués l'essència d'allò que s'explicava en cada escena. I l'essència d'allò que s'explica en l'escena d'en [Luis] Tosar és exactament aquesta: als homes no ens agrada perdre. I això és la vida real! En [Ricardo] Darín fa tota una paràbola increïble precisament per això, per evitar d'acceptar que perd.

—El personatge de Tosar és una excepció: acaba guanyant...

—Potser és el personatge més condemnable, perquè té una relació amb la dona d'un altre. Però és que tenir relacions amb les parelles dels altres és el pa de cada dia! De molta gent! Però, així i tot, el seu personatge no és dolent ni és odiat. Al contrari, més aviat és estimat i és tant o més empàtic que no els altres. Tampoc no es pot dir que les coses li vagin la mar de bé.

A mi m'interessa crear personatges amb els quals el públic que va a la sala es pugui sentir identificat. I aquest, el del personatge d'en Luis, és un patró comú.

—Una altra frase: 'Cal deixar-se ajudar.'

—Bona. I lliga amb això que dèiem. La diu en Leonardo en l'escena amb l'Eduard. Ens costa molt, de deixar-nos ajudar. Acceptar un problema i deixar-se ajudar és una assignatura pendent dels homes. Va molt connectat amb això que dèiem, assumir la derrota.

—I la del títol: 'Els homes aneu amb una pistola a cada mà.'

—Quan la vaig escriure ja vaig pensar que podria ser un bon títol. Em va agradar per la simbologia que hi ha al darrere, per tot allò que envolta el western i per l'actitud que descriu: pots estar enfonsat en la derrota, però encara tens una pistola en cada mà, preparades. Quan la Candela [Peña] diu la frase vol dir exactament això. Jo em vaig imaginar John Wayne, aquest model d'home gran i fort, però afegint-li problemes reals i quotidians. I d'aquí ve l'humor del film, perquè ells continuen fent veure que no els passa res.

—Els homes no assumim les derrotes, no parlem, no ens deixem ajudar... Estem fotuts, no? —Ens costa parlar de les coses que fan mal. Allò que no ens agrada no acostumem a posar-ho sobre la taula. Malauradament, som així.

—Films com aquest ens despullen una mica...

—Diguem que hi ha alguna cosa de terapèutic, en el film, sí. Ens col·loca en una posició de fragilitat, ens fa dubtar de l'orgull i pot acabar fent-nos entendre que potser no està malament explicar

allò que ens passa i que tampoc no està gens malament deixar-se ajudar. Parlar, sovint, ajuda. Aquest ha estat el meu gran tema. La Leonor [Watling] diu si fa no fa: 'Ningú no és allò que sembla.' És aquesta bipolaritat, que és interessant, entre el que ensenyem o diem i el que som.

—Al film no hi passa res d'extraordinari, però en canvi mostra unes quantes veritats punyents. Ha estat sempre aquesta, la pretensió?

—Com deia, sempre he escrit pensant en el públic que hi ha a la sala. I el públic de la sala segurament no és víctima de cap tsunami ni és cap assassí a sou. La nostra vida és feta de coses molt petites, de gestos, del dia rere dia. Ara, una trobada casual en un dia d'aquests pot tenir un efecte papallona de petits moments. El cinema és fet de grans conflictes i drames. I en sóc un gran consumidor! Però, el dia a dia de la gent que hi ha a la sala és molt diferent. I a mi m'agrada que qui vegi el film se'n senti protagonista. No intento exagerar les situacions, sinó al contrari. Quan vaig fer 'A la ciutat', els teòrics i analistes van criticar-me l'absència de conflicte. I era cert, perquè justament els personatges eviten el conflicte, perquè no l'expliquen. Vaig haver de batallar molt. Però jo situo l'espectador davant aquest conflicte. I l'espectador, d'una manera o d'una altra, sí que el veu.

—A 'Ficció' encara hi passen menys coses... Però, home, a 'Una pistola en cada mà' hi ha una mica més de mala bava, no? —Absolutament, i tant! Va néixer

de la necessitat que tenia des de feia molt de temps d'anar de cara a l'humor. De fer diàlegs pausats, però amb pocs silencis i en certa manera trepidants. D'una altra banda, era l'única manera d'aguantar noranta minuts de film fets de converses. I, a més, converses que comencen per casualitat i a partir d'idees molt primes. Són situacions inesperades, fràgils, però a la vegada potencialment per a majoria d'espectadors.

—Heu aconseguit un repartiment espectacular: Eduard Fernández, Jordi Mollà, Ricardo Darín, Leonor Watling, Clara Segura, Candela Peña... Com ho heu fet?

—Són tots actors que volien fer aquests papers. No ha estat pas gaire difícil. A més, com que cada escena s'ha enregistrat separatament i espaiada en el temps, ha estat fàcil de quadrar agendes. Mai no apareixen tots junts. Allò que els ha convençut han estat els personatges. En [Eduardo] Noriega, per exemple, em deia fa pocs dies que no hi tenia res a veure el paper que fa ara, en un film del Schwarzenegger, en què fa de narcotraficant colombià. És evident que no és igual fer aquest paper que fer d'un noi normal, periodista, que s'acosta a una companya de feina i s'atreveix a fer-li una proposta.

Llegir-ne l'entrevista sencera

—Sí, l'Eduardo fa el pas, però fracassa..

—I això és el que li agrada! En el seu cas, ell es va assabentar que

Montserrat Serra

El futur de les llibreries: assassinat o mort natural?

La BCNegra convida tres llibreters a parlar sobre aquest ofici de futur incert. Heus-ne ací una crònica

Josep Cots de la llibreria Documenta de Barcelona, Octavi Serret de la llibreria Serret de Vall-de-roures, i Miquel Colomer, de la desapareguda llibreria Catalònia, són tres llibreters d'anomenada, ben diferents, però tots plens d'ofici i de compromís amb la literatura, els lectors i els autors. Ahir van debatre el futur incert de les llibreries i el present, en la sessió de la BCNegra 'Assassinat o mort natural. L'inquietant futur de les llibreries'. L'acte contribueix a reflexionar sobre la transformació del sector.

Per començar, el moderador, Antonio G. Iturbe, va proposar als llibreters que fessin una introducció,

abans d'entrar a fons en el debat. Miquel Colomer va parlar d'algunes de les raons del tancament de la llibreria Catalònia: 'La primera reflexió que em faig és que si moltes llibreries continuen obertes i la nostra no, vol dir alguna cosa hem fet malament. Tot i això, també les circumstàncies socials i l'entorn han impossibilitat la continuïtat.'

Colomer: 'Penso que la Catalònia era una llibreria massa gran per a ser petita (les petites poden ser versàtils, flexibles, especialitzades...) i no prou gran per ser gran, per afavorir-se dels marges que aconsegueixen les grans superfícies i cadenes. I

no hem pogut aguantar la caiguda de la venda de llibres. Penseu que les seccions de llibres tècnics, de cuina, esports, d'assaig universitari... s'han deixat de vendre. I no tan solament per la crisi, sinó perquè s'ha produït un canvi de relació de la gent amb els llibres, arran de l'aparició d'internet, sobretot.'

Després va arribar el torn de Josep Cots, fundador l'any 1975 de la llibreria Documenta, trenta-vuit anys fent de llibreter. Per començar va llegir un text que portava escrit, en què, amb to humorístic, feia un paral·lelisme entre el món de la llibreria i el del cinema. I va explicar: 'Sembla una comèdia macabra, això de la mort de les llibreries petites, de les llibreries independents. Quan s'anuncia que es tancarà d'una llibreria, tothom comença a plorar i a tractar la desaparició com un fet catastròfic, però després, passats uns dies, ja no se'n torna a parlar. Però, mireu, l'any 1998 ja es donaven dades que asseguraven que el 80% de la compra de llibres es feia en grans superfícies. D'això fa quinze anys!'

Cots: 'Certament, internet ha facilitat l'accés als llibres i ha educat les noves generacions a llegir textos curts. La propera generació serà diferent en la manera de concebre la cultura. La digitalització de la societat és imparable i el llibre no pot viure fora

d'aquesta tendència. Però, sigui com sigui, en paper o en pantalla, la fascinació per la lletra continuarà, perquè no en podem prescindir, és la manera que tenim de transmetre el pensament humà en tots els matisos.'

Aleshores va arribar la intervenció d'Octavi Serret, llibreter de Vall-de-Roures, comarca del Matarranya, en territori administrativament aragonès. 'La meua llibreria és molt especial, on cada dissabte fem activitats, presentacions de llibres i més, amb una atenció especial als autors del territori. Intentem que la gent compri llibres, estimi la literatura i ho faci en català, que és la nostra llengua. Faig molt de cas dels autors de la Franja, però també de tots els autors ebrencs, de fa anys, i això ja es pren amb normalitat i ha fet entendre a la gent que els autors de Tortosa escriuen com els nostres, perquè parlem la mateixa llengua.'

Serret: 'Fa trenta-un anys que venc llibres, perquè vaig fundar la llibreria quan només tenia setze anys. Era el que volia fer. Ara més que mai es necessiten els llibreters. El gran consum s'ha acabat. La gent vol entrar en una llibreria i que li recomanin un bon llibre. I la setmana següent un altre. La comarca del Matarranya només té vuit mil habitants. Perquè la

meua llibreria funcioni necessito més que els vuit mil lectors potencials. Per això faig molta difusió a través de les xarxes socials, el millor invent de la història.'

Als llibreters els ha faltat revalorar-se?, demana el moderador. Salta Josep Cots de seguida: 'Per què et penses que vaig amb llacet? És clar que la gent s'ha de destacar, però això no és gens fàcil.'

A partir d'aquí, el debat es va succeir, fluid i fàcil i també amb opinions contraposades:

Colomer: 'Si es mira el punt de vista econòmic, la gent no muntarà una llibreria, perquè no és un negoci rendible. I sobre això vull esmentar un fenomen d'assetjament que han de suportar aquesta mena d'establiments: tothom es veu amb cor de vendre llibres i de fer de llibreters, per això trobem llibres a tot arreu, des dels supermercats fins a les botigues d'animals.'

Cots: 'No estic d'acord amb aquest greuge que exposes. Jo trobo que és bo que els llibres siguin molt presents a tot arreu. Perquè necessitem lectors. Si no, fins i tot aniríem en contra de les biblioteques!'

Serret: 'Jo crec que això de la competència deslleial s'acaba. La gent sap que la bona literatura es ven a les llibreries i no pas als supermercats. Tot torna, i el bon client també torna.'

Cots: 'Efectivament, jo resisteixo perquè he creat fidelitats. I això, m'emociona. I, seguint l'argument de l'Octavi Serret, doncs sí, a les llibreries col·loquem els llibres d'una altra manera, ben ordenats...'

Serret: 'A mi em passa igual, també m'emocionen certes fidelitats.'

Cots: 'A nosaltres dos ens aguanta la relació personal.'

Serret: 'Jo també faig servir la xarxa per fidelitzar clients de fora de la comarca. M'agraden molt les webs, sempre m'han agradat i sempre n'he tingudes. Fidelitzar és la màxima aspiració.'

Moderador: 'Si, com dieu, tothom es veu amb cor de vendre llibres i fer de llibreter, els llibreters no s'haurien de plantejar de diversificar la seva oferta

dins les llibreries?'

Cots: 'Doncs, mira, sobre això sóc purità. No vull servir cafès ni vendre llaminadures a la llibreria. Vull dedicar els cent i escaig metres quadrats d'espai que tinc als llibres.'

Colomer: 'Jo sóc optimista pel que fa al futur de les petites llibreries com les vostres. Però una altra cosa és com canviarà el mercat del llibre. A les grans llibreries independents els serà molt difícil de subsistir si no diversifiquen l'oferta de producte.'

Cots: 'És clar que és diferent si parlem del llibre com a producte de consum o si parlem del llibre com a producte cultural. Jo no defujo els "best sellers", però a la meua llibreria pots trobar els originals, només. Vull dir que trobes "Les ombres de Grey" però no tinc les còpies que se n'editen després per aprofitar el boom. Perquè jo no venc paper, venc contingut. En canvi, l'altre dia m'explicaven que uns grans magatzems tenien un pilonet de llibres de "Les ombres de Grey" a la planta de roba interior d'homes.'

Serret: 'Jo a la llibreria destaco els llibres que m'interessen, no els que es venen més. Perquè nosaltres treballem sobretot per la presència de la literatura en català a la Franja. Perquè allí el català està prou fotut, i els llibreters hem de ser els primers que ens hi hem de posar. Som prescriptors.'

Colomer: 'Les vostres llibreries funcionen bé perquè hi sou vosaltres, que sou llibreters especials, que aconseguiu complicitats i fidelitats. Però això no és un element valorable per reflexionar sobre el futur de les llibreries, perquè en aquests casos, quan els llibreters desapareixen, desapareix la llibreria.'

Serret: 'Cal formar els llibreters.'

Colomer: 'No, el carisma no s'aprèn amb cursos. Sobre el futur de les llibreries, jo sóc pessimista.'

Cots: 'Per al futur del sector, no és important el carisma del llibreter, però a mi això més igual, perquè el sector m'és igual. Mireu, fa cinc anys, Barcelona era la ciutat on hi havia més llibreries del món.

[Llegir-ne l'article sencer](#)

Crítica literària de Joan Josep Isern

Les mans que empenyen la cadira de rodes

El crític literari Joan Josep Isern ofereix la primera crítica del llibre de Màrius Serra, 'Plans de futur', premi Sant Jordi 2012

Pocs mesos després de publicar la monumental 'Verbàlia' (Empúries, 2000), més concretament en l'especial de Sant Jordi 2001 del diari Avui, apareixia un conte de Màrius Serra força insòlit. Es titulava 'El futur' i el protagonista era un home que empenyia una cadira de rodes amb el seu fill malalt.

En aquells moments no hi havia gaire gent que sabés la dura situació personal que vivien l'autor i la família a causa de la malaltia del seu fill. Una situació que Serra féu saber amb tot detall set anys després, amb la publicació de 'Quiet' (Empúries, 2008), un altre llibre monumental que al meu parer és un dels cinc o sis títols que perduraran en tots els balanços que es facin de la literatura catalana publicada durant la primera dècada del segle XXI.

Entremig, l'univers literari de Màrius Serra va incorporar la figura de la cadira de rodes i de la malaltia com un referent més. Penso, per exemple, en la novel·la 'Farsa' (Planeta, 2006), guanyadora del premi Ramon Llull, o en alguna entrevista a "Alexandria", el programa literari de Canal 33 del qual era responsable, com la que va fer al Nobel japonès Kenzaburo Oé, pare també d'un fill discapacitat.

Un geni de les matemàtiques

Va ser precisament de resultes de la publicació de 'Quiet' que un productor cinematogràfic es va posar en contacte amb Serra per tal d'explorar les possibilitats que podria tenir una pel·lícula sobre el matemàtic català Ferran Sunyer i Balaguer, un geni de talla internacional absolutament desconegut entre nosaltres

i recordat de manera fugaç durant la presidència d'Adolfo Suárez. Va ser precisament arran d'unes declaracions a la revista París Match, l'any 1976, en què el president espanyol posava en dubte la idoneïtat del català com a llengua per a l'expressió científica que va aparèixer al diari Avui (26/9/76) una carta signada des de París per Ferran Carbona, cosí de Sunyer, en què donava fe pública de la brillant trajectòria científica de Ferran Sunyer desenvolupada sempre en llengua catalana.

Ferran Sunyer va néixer a Figueres el 1912 i es va morir a Barcelona el 1967. A tres anys el metge va dictaminar que aquell nen que no caminava, ni es mantenia dret, ni era capaç de fer cap de les coses que pertocaven de fer a un infant de la seva edat era un esguerrat i, per tant, seguint els costums de l'època, la millor cosa que la família podia fer era amagar-lo en un racó ben lluny de cap estímul.

La constància de la mare del noi i el suport dels seus cosins Maria, Àngels i Ferran Carbona Balaguer, molt relacionats amb la família Dalí, van fer possible que a diferència del seu cos greument limitat el prodigiós cervell matemàtic de Sunyer pogués desenvolupar-se sense entrebancs a la manera d'un perfecte autodidacte.

La biografia d'Antoni Malet

L'any 1995 dues filials de l'Institut d'Estudis Catalans -- la Societat Catalana de Matemàtiques i la d'Història de la Ciència i de la Tècnica -- varen editar conjuntament la que fins ara és l'única biografia de Ferran Sunyer i Balaguer. L'autor del treball, que encara avui es pot trobar a la llibreria del IEC, és Antoni Malet, llicenciat en matemàtiques, doctor en història i catedràtic d'història de la ciència.

En aquest llibre, titulat senzillament 'Ferran Sunyer i Balaguer', l'autor detalla la biografia de Sunyer accentuant sobretot els aspectes científics de la seva aportació, els seus contactes i reconeixements internacionals i la desigual lluita que va haver de mantenir davant l'establiment científic espanyol, que mai no va acceptar Sunyer per la seva singularitat, pel fet de ser autodidacte i segurament també per la condició de català.

Amb aquest material a les mans, Màrius Serra, que havia publicat feia poc 'Quiet', no es va voler implicar en un altre projecte amb cadires de rodes, tot i l'atractiu d'un personatge tan potent com Ferran Sunyer. I el projecte va quedar en suspens...

La importància del punt de vista

... fins que hi va haver el clic que va fer capgirar el plantejament inicial. Per comptes d'explicar la història de Ferri, el nom familiar de Ferran Sunyer, assegut a la cadira de rodes, Serra elevaria uns graus l'objectiu de la càmera per centrar-se en les mans que l'empenyen. Unes mans --i un món-- amb presència majoritària femenina.

Ricard Sunyer, el pare de Ferran, es va morir el 1914 i Clara Balaguer, germana de sa mare, es va morir el 1916. Entremig va passar un fet cabdal per al futur dels Sunyer-Balaguer-Carbona: el marit de Clara Balaguer va abandonar dona i fills un dia de 1915 i no se'n va tornar a saber res més.

A l'edat de quatre anys, doncs, i després de tots aquests sotrats, la família de Ferri l'encapçalava la seva mare --que al llarg de tota la vida va tenir profunds remordiments perquè creia que la disminució del seu fill era deguda a una caiguda durant l'embaràs--, tres cosins Carbona: Maria, nascuda el 1905, Àngels, el 1906 i Ferran, el 1909, i el suport logístic de la Modesta, mainadera i dona per a totes les feines de la casa.

Amb aquest peculiar grup humà --que des de fa uns anys ha desaparegut d'aquest món sense deixar descendència, un fet important pel que explicaré més endavant-- i amb la referència col·lateral d'alguns trets de la biografia personal i científica de Sunyer, Màrius Serra va trobar el camp adobat per a fer allò que desitjava: escriure una novel·la --és a dir, un artefacte de ficció-- amb absoluta llibertat.

Una història de gent que s'estima

Per quin motiu les cosines Maria i Àngels Carbona van sacrificar la seva vida al costat de Ferri? Aquesta era, sens dubte, la gran incògnita damunt la qual la novel·la que planejava Màrius Serra hauria de posar el seu centre d'atenció.

[Llegir-ne l'article complet](#)

Els 'Esprius' de Ramon Barnils

Avui que fa vint-i-vuit anys que es va morir Salvador Espriu, recuperem l'article que Ramon Barnils va escriure llavors

Ramon Barnils va escriure un article sobre la 'mala llet infinita' (i arraconada) de Salvador Espriu, arran de la seva mort. El va publicar a la seva secció 'Arròs a banda', del setmanari el Temps. Era l'any 1985. Ens hi descriu un poeta encaixonat: 'Atrapat entre Espar Ticó per un cap i el Francesc Vallverdú per un altre, l'home, ens l'han encaixonat entre el cementiri i l'arnada pell de brau. [...] Ens l'han servit amb una imatge mig de monument turístic-funerari, mig de lúcid orteguà del 27. I la mala llet oceànica, què?' En el mateix article Barnils desitja que en el futur el poeta sigui mirat amb uns altres ulls: 'Esperem, en bé del senyor Espriu i nostre, que en aquesta hora de temença

obrirem uns altres ulls, més grans, davant de l'obra i de la persona de Salvador Espriu: hi surt més natural. Se'l veu més bé.' La celebració del centenari servirà per mirar el poeta de Sinera amb uns altres ulls? De moment, us recomanem de llegir l'article, que reproduïm íntegrament en aquesta pàgina.

'Esprius', de Ramon Barnils

L'anècdota l'explica Fuster, o potser Pla —Fuster— i hi entren ells dos i el senyor Espriu. Diu que eren a la riba de la mar tots tres, potser submergits en meditació; un, Espriu, segur: la profunditat del mar, la imponentia de les ones, l'eterna anada i

vinguda d'aquestes, la llunyania inabastable de l'horitzó marí. Silenci. Després de la llarga contemplació del mar, conduent a la meditació i embolcallada amb l'esmentat silenci, el senyor Espriu va concloure:

Hi ha una mala llet infinita... Esperem que el poeta Salvador Espriu tindrà més sort en el futur que no la que ha tingut fins ara. Atrapat entre l'Espar Ticó per un cap i el Francesc Vallverdú per un altre, l'home, ens l'han encaixonat entre el cementiri i l'arnada pell de brau.

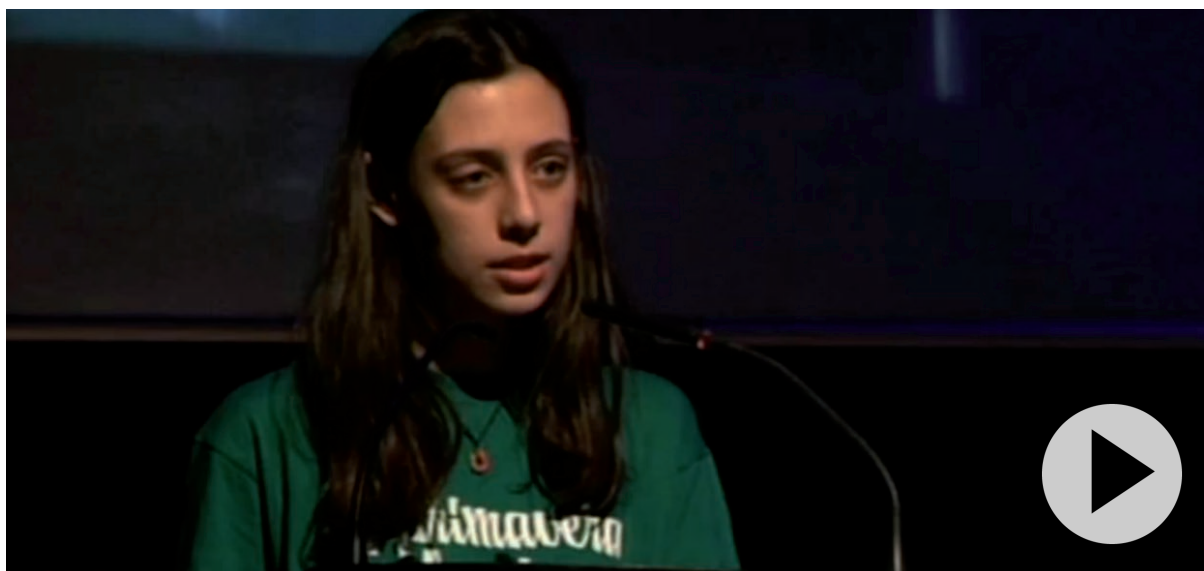
[Llegir-ne l'article complet](#)

Un any de la Primavera Valenciana

Contudent discurs d'una alumna de l'IES Lluís Vives:

'Som governats per lladres!'

Clara Dies, alumna de l'institut Lluís Vives, va fer un contundent discurs ahir en el concert de commemoració de la Primavera Valenciana. Va parlar en representació dels estudiants represaliats ara fa un any en les protestes als carrers de València, i va dir açò:

'Aquest concert és un recordatori del que encara ens queda per fer. Tots sabem la situació en què vivim. Perquè ho patim. Som governats per lladres, corruptes

i incompetents que van camí de privar-nos dels nostres drets més bàsics, d'anar cap enrere en lloc de progressar i de donar una vida digna només a qui té diners.'

'Hem eixit al carrer, hem protestat i hem sigut ignorats i reprimits per aquells que consideren que el nostre futur no és més que un altre recurs de què poden disposar. I per molt que continuen dissuadint-nos de reclamar el que és nostre, no cedirem.'

'El que som és el que serà el país. Si deixem que ens reprimesquen serem un país reprimat, si deixem que ens furten, serem un país enganyat, si deixem que ens facen callar, si ignorem el que fan amb els nostres drets i amb el nostre futur serem una generació perduda.

És en les nostres mans defensar el que és nostre, defensar el nostre futur i la nostra dignitat'

Octavi Monsonís, escriptor, autor de 'Carrer de Pas'

'La sensació de viure en un estat feixista era total'

Vaig viure la major part de la meua carrera a l'institut Lluís Vives. Fins i tot vaig ser-ne director. Ara, quan va esclatar tot allò que s'ha anomenat la Primavera Valenciana jo ho vaig viure des de fora de l'ensenyament, perquè ja m'havia jubilat. Però també ho vaig viure de molt a prop perquè vaig anar uns quants dies a l'institut, vaig parlar-ne amb alumnes i professors, i vaig participar en les manifestacions dels estudiants. La sensació era de tornar quaranta anys enrere i viure de nou el franquisme. Per uns dies vaig tornar a tenir vint anys. Vaig tornar a córrer davant la policia. Era tan escandalós allò que passava i la gent estava tan astorada que encara ara em sembla increïble.

Penseu que els manifestants eren menors d'edat, que la delegada del govern espanyol va donar ordre de pegar-los, que la policia els va pegar, que el cap de la policia deia que eren enemics,

etc. Com pot ser que el cap de la policia tracte d'enemics estudiants menors d'edat? Fins i tot van detenir i interrogar estudiants, cosa que és il·legal. Un estat feixista, la sensació de viure en un estat feixista era total. I marcava també els límits d'aquesta democràcia que tenim.

I què ha passat en un any? Res. I fa ràbia. Tots els protagonistes continuen al seu lloc. Paula Sánchez de León continua essent delegada del govern, ningú no ha pres en consideració ni tan sols de destituir-la; el ministre d'Interior continua igual; i el cap de la policia ha estat simplement traslladat, cosa que no és, ni de bon tros, una destitució. Les escoles continuen sense calefacció, en condicions precàries, pitjors que les de fa un any. I açò no s'ha acabat! Hi ha multes pendents, judicis, penes, etc. Ni tan sols han tingut la decència moral i democràtica de llevar les multes i aturar els processos.

He de dir també que, tot i que els ànims són molt encesos, les protestes s'han rebaixat molt. A mi em sap una mica de greu. Tot i que potser, com va passar, en qualsevol moment pot tornar a encendre's una espurna. Per això es fa el concert, per recordar que açò no s'ha acabat i per recollir fons per als judicis pendents.

Com és possible que el cap de la policia tracte d'enemics estudiants menors d'edat? Fins i tot van detenir i interrogar estudiants, cosa que és il·legal

I què ha passat en un any? Res. I fa ràbia. Tots els protagonistes continuen al seu lloc

José Soler / ACN

La 'poció màgica' de Caixa Ontinyent

Arrelament al territori i fidelitat al model tradicional permeten a l'entitat mantenir-se, amb Caixa Pollença, com una de les caixes d'estalvis que sobreviu

Després del terratrèmol financer, amb reestructuracions, fusions, tancament d'oficines, milers de treballadors afectats pels expedients de regulació i els estalvis dels clients en joc, Caixa Ontinyent sobreviu com a representant del model tradicional de caixes. És l'única que el manté, juntament amb Caixa Pollença. El cap de secretaria i obra social, Vicent Ortíz, explica en aquest reportatge de l'ACN que el secret rau en la fidelitat al model tradicional de caixes i en l'arrelament al territori. Ortiz defensa que el model de caixes no ha fracassat. 'El que ha fracassat és la seva gestió'.

Comparada per alguns analistes amb una mena de poblet d'Astèrix i Obelix en una Gàl·lia envoltada de romans, Caixa Ontinyent fa bandera dels principis tradicionals del que ha estat una caixa d'estalvis: arrelament al territori, servei a les petites inversions dels seus clients i reversió de beneficis en obra social.

Aquesta és, segons explica Vicent Ortíz, la 'poció màgica' que els ha permès sobreviure al 'tsunami' financer. La invisibilitat i el caràcter de caixa petita i prudent ha acabat afavorint l'entitat i explica també el seu sanejament. 'No és cap secret, és la filosofia del que és una caixa', defensa.

El cap de la secretaria de Caixa Ontinyent exposa que l'entitat no té ni el creixement ni el benefici com a principals objectius. 'Possiblement això ens ha permès mesurar millor el risc, no dependre de mercats majoristes, no concentrar massa en promoció immobiliària, tenir una taxa de morositat relativament menuda en proporció amb el sector i un índex de solvència elevat', assenyala. 'La prudència i l'arrelament són els dos factors que ens han permès arribar fins aquí', sosté.

CAIXA Ontinyent de les comarques

Els avantatges de saber ser petit

Durant el procés de reestructuració financera, la seva limitada grandària ha fet que Caixa Ontinyent sigui 'poc atractiva per liderar cap projecte de fusió ni finançar cap gran inversió'. A més, 'la nostra grandària sumada a altres no aportava massa i segurament aquesta grandària és la que ens ha protegit', reconeix el portaveu.

Tot i així, els anys de creixement i concentracions, Caixa Ontinyent va rebre alguna oferta d'integració que va fer dubtar el consell d'administració. 'Hem tingut discussions i hem pensat que ens podíem haver equivocat', reconeix, 'però ningú no garantia que aquesta zona, el nostre àmbit, tingués el mateix servei i la reversió de tots els beneficis ací', afirma Ortiz.

A més, el portaveu de l'entitat explica que l'austeritat ha marcat les decisions de Caixa Ontinyent en els darrers anys. En aquest sentit, exposa que l'entitat es va fer enrere en la construcció d'un nou edifici central l'any 2002 i que

també va frenar una rehabilitació de l'actual, construït als anys 70 del segle passat.

El fracàs de la gestió del model de caixes

Vicent Ortiz considera que la concentració de caixes iniciada fa 30 anys ha estat un dels factors que han contribuït a la desaparició d'entitats. "Les caixes ixen del seu territori natural i comencen a competir entre elles, volen fer-se grans i ser bancs, i es perd la seva principal característica que és l'arrelament, ja no estem al costat de la nostra gent, el centre de decisió està molt lluny de la base real de la societat".

Aquest factor, afegit a la politització en les decisions estratègiques i una política d'inversions inadequada, molt concentrada i dirigida al sector financer i altres com l'immobiliari, ha fet fracassar la gestió del model, segons Ortiz. 'El que ha fracassat és la gestió del model de caixes, no el model', defensa.

També diu que durant els anys

Caixa Ontinyent fa bandera dels principis tradicionals del que ha estat una caixa d'estalvis: arrelament al territori, servei a les petites inversions dels seus clients i reversió de beneficis en obra social.

previs a la crisi les caixes estaven obligades a guardar beneficis en un fons de cobertura genèrica. La major part d'entitats varen haver d'utilitzar els fons per cobrir inversions immobiliàries deteriorades. El poc risc en aquest sentit i l'elevat percentatge de beneficis destinats al fons han permès que Caixa Ontinyent pugui gaudir ara de bona salut i cobrir amb aquests diners els índexs de morositat.

Els resultats

Amb tan sols 47 oficines repartides principalment a quatre de les comarques centrals valencianes (Vall d'Albaida, Safor, Costera i Alcoià), Caixa Ontinyent va obtenir l'any passat 800.000 euros de beneficis nets, amb un volum de negoci de 1.850 milions, un 6'9% més que l'any anterior. La morositat de la caixa se situa en un 6,2 %, 1'1 punts més que el 2011. El fons de cobertura és del 95,8%.

L'entitat va comunicar que els resultats es produïen després de destinar la major part dels 15

milions obtinguts com a resultat abans de sanejaments i dotacions a cobrir les provisions requerides per la legislació i generar nous fons en previsió de futures exigències.

L'obra social de Caixa Ontinyent manté 24 centres socials, assistencials, culturals, educatius i esportius en 12 municipis. L'entitat remarca que permet mantenir 191 llocs de treball estable i beneficiar unes 200.000 persones.

Segons l'entitat, Caixa Ontinyent també té intenció d'amortitzar 85 de les 140 participacions preferents emeses l'any 2006 per import de 7 milions d'euros. La compra suma un valor nominal de 4,25 milions, restant encara pendent 55 participacions amb un valor de 2,75 milions.

"Les caixes ixen del seu territori natural i comencen a competir entre elles, volen fer-se grans i ser bancs, i es perd la seva principal característica que és l'arrelament"

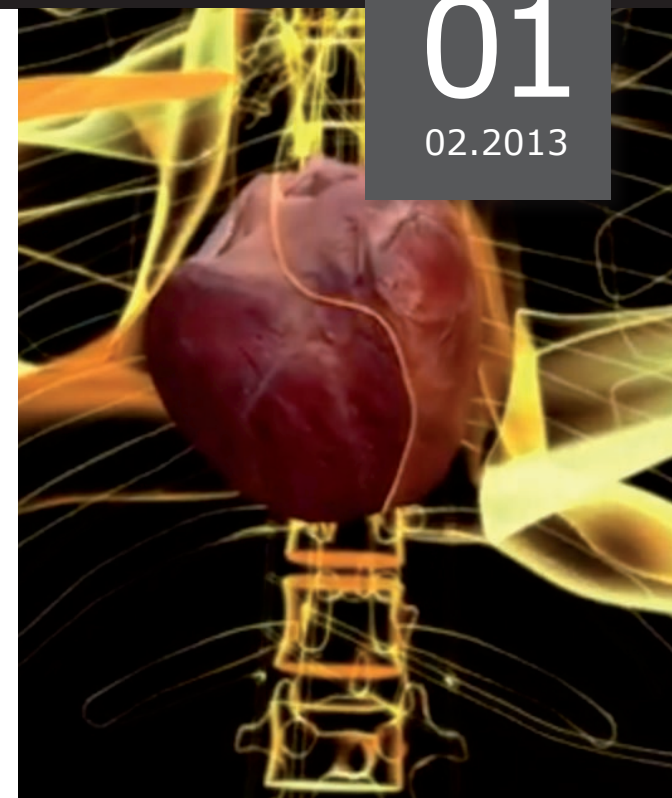
La caixa de

Les notícies del mes febrer

	01	02	03	05	06	08	09	10	11
12	14	15	16	17	18	20	22	23	24
25	26	27	28						

El millor vídeo científic del món el 2012, realitzat a Barcelona

Ensenya una simulació del funcionament del cor humà

Ramoncín: Catalunya serà independent

Vídeos de l'entrevista amb el cantant madrileny i de la seva intervenció en un acte de l'ANC a Cornellà

Rajoy hauria rebut 322.000 euros en negre en dotze anys, diu 'El País'

El diari madrileny publica 'tots els papers de Bárcenas'

EL PAÍS

Las cuentas secretas

El País Madrid | 31 ENE 2013 - 11:34 CET

FECHA	TEMA	ENTREVISTA
29/1	R. (Mayo/Mic.)	
24/2	P.A. (Mayo/Mic.)	
24/2	M.R. (Mayo/Mic.)	
28/2	Gabriel	
27/3	J.M. (Mayo/Mic.)	
24/4	P.L. (Mayo/Mic.)	

1. Anulaciones de la contabilidad interna de los tesoreros del PP entre los años 1990 y 2008, que re del Partido Popular.

Rajoy nega haver cobrat en diner negre, però no respon preguntes

Fa un discurs televisat sobre el 'cas Bárcenas', però no accepta qüestions dels periodistes, que ni tan sols eren a la sala

Petition Response: Our Response

By Caitlin Hayden, Deputy NSS Spokesperson

Thank you for your petition regarding the unique culture and traditions of the to be an internal Spanish matter. We at Spain will resolve this issue in accordance

La Casa Blanca considera el cas de Catalunya un afer intern espanyol

En resposta a la campanya impulsada a We The People reconeix, tanmateix, la singularitat catalana

Montserrat Carulla, l'actriu que se sincera

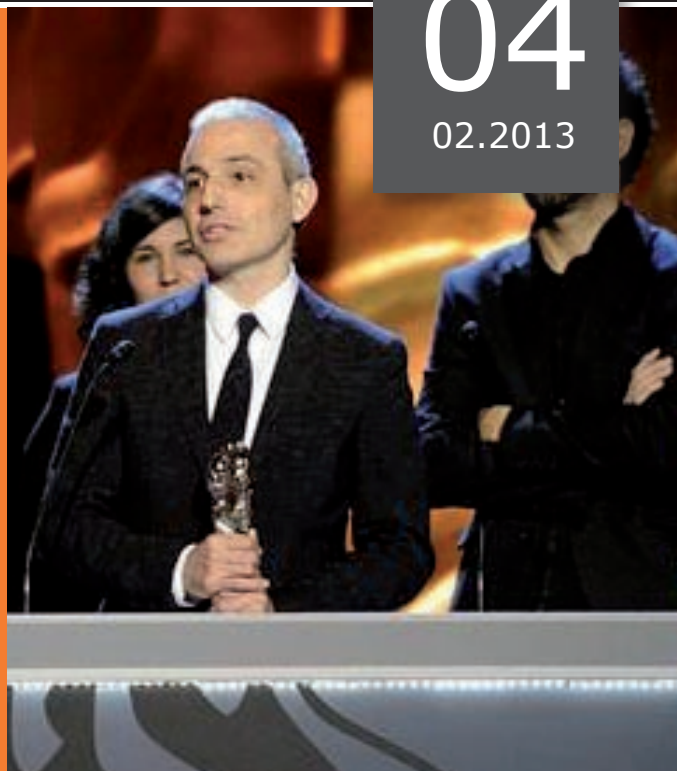
Entrevista amb l'artista, que publica les memòries 'El record és un pont al passat' i és reconeguda amb el Premi Gaudí d'Honor

04

02.2013

'Blancaneu' i 'Lo imposible', triomfadors dels premis Gaudí

Montserrat Carulla hi rep el premi d'honor de l'Acadèmia del Cinema Català

Foment del Treball es desdiu de fer l'acte públic contra el sobiranisme

Descompromet el Palau de Congressos de Barcelona i es limitarà a fer-lo a la seva seu

Rajoy passa un mal tràngol amb Merkel pel 'cas Bárcenas'

'Tot és fals, tret d'algunes coses', diu el president espanyol als periodistes

La BBC revela el pla d'Escòcia fins la independència

Si guanyés el sí en el referèndum del 2014, la transició cap a la independència culminaria el març del 2016

05

02.2013

Artur Mas: 'Cal fer net'

Proposa de transformar en llei un acord sobre la transparència i el finançament de partits del 2001 que no es complia

Carles Puigdemont: 'Aquesta senyora pot explicar el sentit de la seva existència com a delegada?'

Llanos de Luna denuncia l'Ajuntament de Girona per haver-se declarat territori català lliure i sobirà

Disposicions per al 2013, la llista de projectes

Apleguem les propostes fetes durant tot el mes de gener per vint-i-dos personatges significatius d'àmbits diversos

Tres dissenys per al 2013

I ara la declaració de sobirania

El govern espanyol la portarà al Constitucional perquè l'advocacia de l'estat hi veu efectes jurídics inconstitucionals i considera que 'obre un procés més ampli'

L'oposició denuncia la 'neteja ideològica' en els acomiadaments de Canal 9

Els partits a l'oposició recorden que els acomiadats no són en cap cas els causants del fracàs de la televisió pública

Escoltar els colors

El primer ciborg del món reconegut oficialment és català, i explica com li ha canviat la vida d'ençà que sent els colors

Alcoi concedirà la medalla d'or a Isabel-Clara Simó

També la nomenarà filla predilecta

i envia aquesta freqüència a un x

Espectacular xiulada al rei espanyol a la final de Copa de bàsquet a Vitòria

Jugada pel Barça i el València

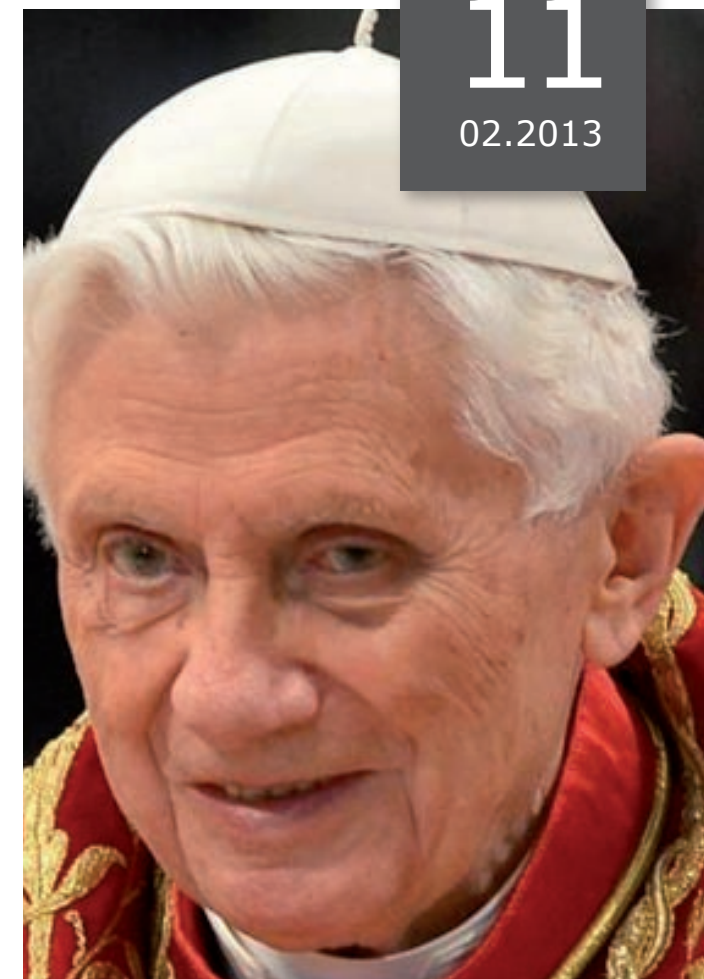

El mapa de l'independentisme, casa per casa

Marc Belzunces explica en aquest vídeo els exhaustius mapes que ha fet sobre la distribució del vot a les últimes eleccions

Les cinc raons de la dimissió del papa

La mala salut, el descontrol del Vaticà i la situació problemàtica del banc vaticà porten Benet XVI a fer un gest revolucionari que no pot aturar ningú

Al Tall: 'Hem format part d'una cadena de transmissió'

El grup s'acomiada de Barcelona a l'Auditori

Una parella de jubilats de Calvià se suïcida quan rep l'avís de desnonament

Deixen escrita una nota lamentant quedar-se sense casa

El PP cedeix a la pressió i accepta tramitar la ILP contra els desnonaments

Ho anuncia el portaveu popular Alfonso Alonso enmig del debat al congrés sobre la iniciativa

Vet espanyol a l'autodeterminació

La mesa del congrés no admet a tràmit la proposició de llei d'ERC, Amaiur i BNG

Santiago Vidal: 'És sospitos que els indults es concedeixin sempre a polítics, financers i agents de policia'

El congrés espanyol refusa prohibir el 'fracking'

CiU vota finalment contra la moció i el PNB s'absté

'Més educació, menys repressió', un any després de la primavera valenciana

Avui al vespre es fa un concert solidari al Palau de Congressos

Coses del BOE: Més diners per als toros i per a l'exèrcit

El govern espanyol es gastarà més de 2 milions d'euros en una campanya per l'exèrcit i un premi de tauromàquia

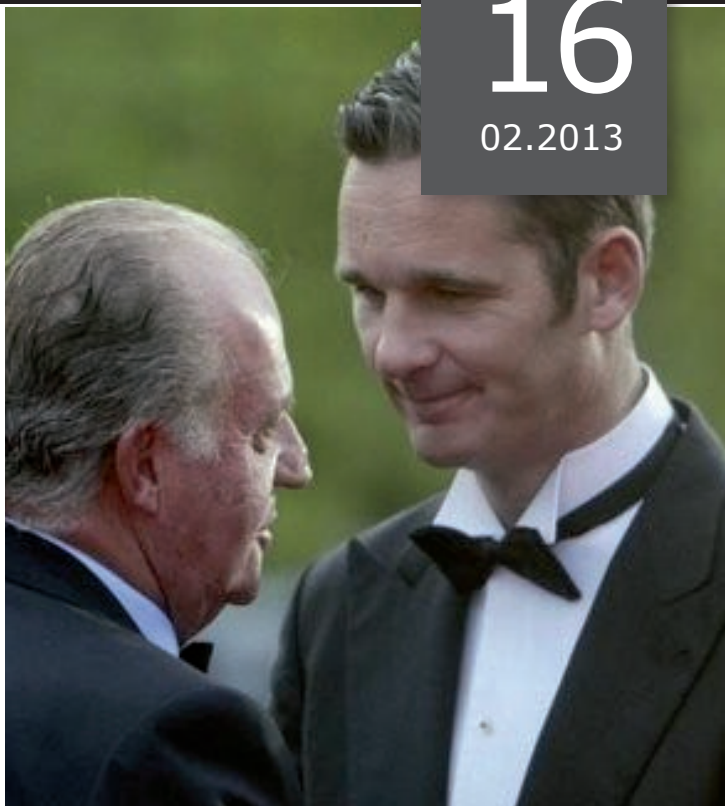

Un miler de ferits per l'impacte d'un meteorit als Urals

Ha causat uns quatre-cents ferits, la majoria pel trencament de vidres

Els negocis d'Urdangarin acorralen Juan Carlos

Diego Torres declara al jutge que l'activitat de Nóos es feia d'acord amb la casa reial espanyola

Per què Caixa Ontinyent resisteix?

Arrelament al territori i fidelitat al model tradicional permeten a l'entitat de mantenir-se, amb Caixa Pollença, com una de les caixes d'estalvis que sobreviu

Més de quatre hores de concert per a commemorar la Primavera Valenciana

El Palau de Congressos de València acull un concert maratonianà

Espanya continua sense reconèixer Kossove, cinc anys després

És l'únic estat de la UE que s'hi nega, juntament amb Eslovàquia, Grècia, Romania i Xipre

Què poden fer els serveis d'intel·ligència espanyols per aturar la independència?

Informe sobre els mètodes per boicotar el procés sobiranista

Els forats negres de la gestió de l'aigua a Barcelona

Entitats veïnals i ecologistes presenten un informe a la fiscalia en què denuncien irregularitats greus en el servei d'Agbar a l'àrea metropolitana

Aterra el 'primer avió' a l'aeroport de Castelló

Un Beechcraft-350 realitza un vol de prova d'AENA, que costa cent vint mil euros

Adéu a Hotmail

Avui Microsoft comença a traspasar els tres-cents milions de comptes d'usuaris d'aquest correu web a la plataforma Outlook

Navarro demana l'abdicació del rei, el PSOE el desautoritza i les joventuts del PSC demanen la III República

El sí a la independència podria superar el 70% en el referèndum

Segons el CEO, la majoria partidària de la independència de Catalunya continua augmentant

Egunkaria: deu anys de la infame mordassa

El 20 de febrer de 2003 l'Audiència Nacional espanyol va ordenar de tancar el diari basc

ERC supera CiU en intenció de vot directa

Segons el CEO, CiU perdria deu escons, i n'obtindria entre 40 i 42, i ERC n'obtindria 27-28 · Oriol Junqueras, el dirigent més ben valorat

Junqueras: 'Espanya perdrà Catalunya com ja va perdre Cuba, Portugal i Holanda'

Terrabastall a la xarxa per l'entrevista d'El Mundo a Junqueras

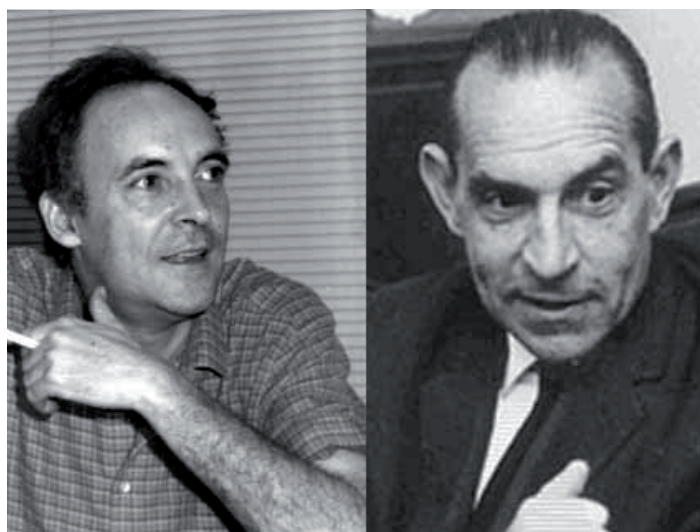

Urdangarin desvincula el rei del cas Nóos

Centenars de manifestants protesten contra la corrupció a Palma

Els 'Esprius' de Ramon Barnils

Avui que fa vint-i-vuit anys que es va morir Salvador Espriu, recuperem l'article que Ramon Barnils va escriure llavors

La secretaria general de Sortu, vacant fins que Otegi surti de la presó

El dirigent abertzale intervé en el congrés fundacional a través d'una carta

Els italians tornen a elegir el seu govern a les urnes sota la mirada d'Europa

Les eleccions arriben després de catorze mesos d'un govern tècnic

Per què el còmic Beppe Grillo pot esdevenir clau per a governar Itàlia?

Per alguns demagog, per alguns altres, revolucionari

Recinte de Montjuïc

ESPAI TOTAL

120.000 m²

ESPAI EXPOSITOR

70.500 m²

Recinte de la Gran Via

240.000 m²

94.000 m²

+100%

+34%

El Mobile World Congress, desxifrat

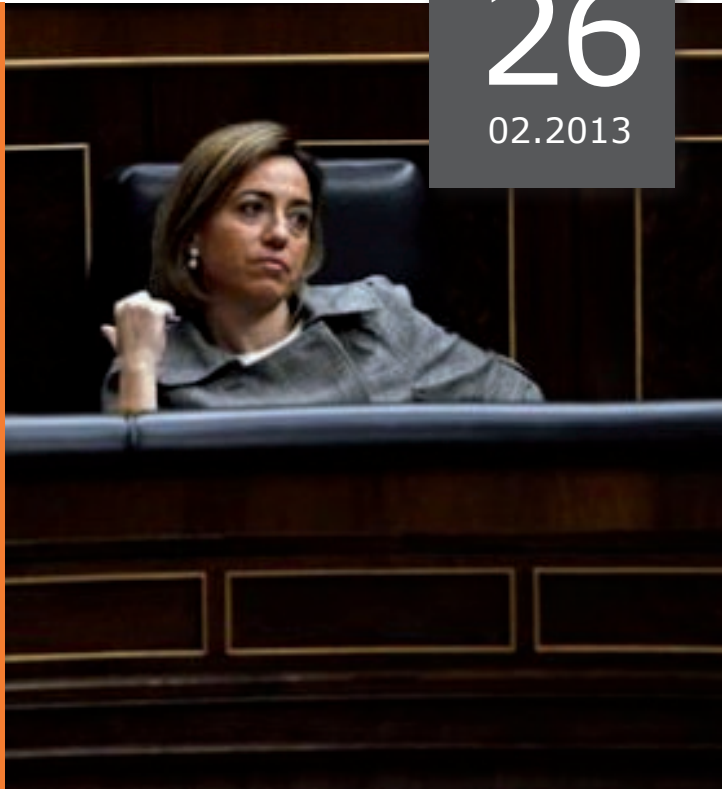
'Argo', millor film en uns Oscar atípics

La sorpresa: Michelle Obama lliura l'estatueta al millor film

El PSC trenca la disciplina de vot del PSOE pel dret de decidir

Chacón opta per no votar i els altres tretze diputats del PSC voten a favor

El Partit Pirata de Catalunya ajuda The Pirate Bay a sobreviure

El portal esquiva la pressió de la indústria audiovisual de Suècia
 • És un dels principals del món per a bescanviar fitxers

Asseu-te a parlar amb nosaltres del Compte Expansió i hi estarem el temps que necessitis. Cinquanta anys, per exemple.

Reuneix-te amb els nostres gestors personals, truca al 902 323 000 o entra a bancsabadell.com/relacions

Compte Expansió de Banc Sabadell

S'ha mort Stéphane Hessel, inspirador dels indignats

Va participar en la redacció de la Declaració Universal dels Drets Humans del 1948

Habemus Papam emeritum

El papa s'acomiada del Vaticà (notícia en llatí)

La previsió de Mas: preparar la consultaenguany i exhaurir tota la legislatura

Neva amb intensitat a l'interior del País Valencià

Uns 500 alumnes s'han quedat sense escola a les comarques de l'interior

Els lectors membres de +VilaWeb teniu a la vostra disposició el telèfon de contacte 934 426 439, de nou del matí a dues del migdia, i el correu suport@mesvilaweb.cat a tota hora.

No dubteu a posar-vos en contacte amb nosaltres per qualsevol consulta o suggeriment.

També podeu respondre amb suggeriments al correu que us arriba cada dia amb els temes que la redacció prepara per a l'endema.